

XXVIII *Scr. ad villam m. Dec. a. 694 (60).*

TVLLIUS S. D. CICERONI SVO.

- 1 Magnopere te hortor, mi Cicero, ne solum orationes ac de philosophia libros studiose scribas, sed etiam de rebus gestis. Nam qui se esse poetas profitentur eam materiam reformidant, 5 quam tu consul arma toga, lauream lingua mutans uberrimam praeuisti. Obliviscere igitur paulisper mea causa istorum, qui fortunatam te consule quasi renatam rem publicam non dignam aestimant, quae versibus laudetur. Unum hoc lamentum audi, ubicumque es, quod solus tui generis similis non sine lacrimis 10 fundit.
- 2 Dices: Quid attinet secum colloqui? Quamquam est nobis consuetudo cum nostris colloquendi; quibus cum animos commotos credimus, sollicitudines adlevamus. Quid si absunt, qui adhuc certi visi sint? Ne deseramur in hoc tempore, 15 faciendum videtur, ut non aliis officium nostri consolandi mandemus sed ipsi succurramus. Alter idem quid est aliud nisi tamquam amicissimus?
- 3 Quoniam motus earum stellarum, quas falso errantes esse putamus, vero non invitos, ut ait Aristoteles, admiramur, 20 quamquam quanto consilio gerantur nullo consilio adsequi possumus, errare similiter stulte habeatur invitus motus, cuius ratio fugiat homines. Nondum omnium dierum sol occidit. Interea quidem cum Musis te delecta, ex tempestatibus eloquentiae forensis adpelle navem ad litus placidae poeticae. 25 Sic tanto optime tibi acta sit gratia quanto tu optimus omnium patronus.
- 4 Haec te scire volui. Tu etiam atque etiam cura, ut valeas consolationeque per litteras utaris, quotienscumque desiderabis, qui afferat. Etiam atque etiam vale. 30

8 quasi renatam *del. Petrarca* 14 absint A 15 sunt vett. 20 *cf. Arist. Nic. Eth. 1112a 30–33 et 1109b 35 sqq.* 23 fugit M 28 volui ω : voluisti *coni. Dyckshof*